

عنوان مقاله:

روش های تربیت معنوی در معارف علوی

محل انتشار:

دومین همایش ملی نهج البلاغه در آراء و اندیشه های اسلام شناسان (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

مریم فخری - مدیر آموزگار ابتدایی اداره آموزش و پرورش شهرستان اقلید

کبری قره خانی - دبیر زبان انگلیسی اداره آموزش و پرورش شهرستان اقلید

خلاصه مقاله:

انسان برای دستیابی به تربیتی مناسب در راستای وصول به سعادت و کمال ابدی برای خود و دیگران، به روش های تربیتی همگام با زمان، مکان و موقعیت موجود نیاز دارد. وی می تواند با بهره برداری از تجربه گذشتگان و منابع دینی و علمی به این روش ها دست یابد. در منابع روانشناسی و علوم تربیتی، از این روشها بسیار سخن به میان آمده است، ولی این منابع کمتر به روش های تربیتی زیانبار و آسیب رسان توجه و از آن یاد کرده اند. با این توصیف، این مقاله بر آن است که با روش توصیفی تحلیلی و با استفاده از منابع دینی و داده های علوم معاصر، به تبیین مهم ترین روش های شناختی آسیب زا در تربیت پرداخته است که عبارتند از: تقلید کورکورانه، تربیت کودک مطابق با شرایط دوران مری، موعظه و نصیحت نابجا و بی توجه به ارکان آن و آموزش محوری محض. در نهایت نیز راهکارهایی ارائه داده است، همچون به روز رسانی مبانی تربیت با استفاده از منابع دینی، ارائه تربیتی آینده نگر، رعایت شرایط نصیحت و در اختیار گذاشتن مطالب به کودک به اندازه و مطابق با نیاز وی.

کلمات کلیدی:

تربیت، روش های شناختی، روشهای آسیب زا، معارف علوی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1505771>

